

Je to jak zakletý.

Kdykoliv zaberu za tu prokletou větev, zhoupne se celej kmen a klouže pořád níž a níž. Začíná to bejt vo hubu. Ruce už necejtím a v plících naopak cejtím každý zatracený cigáro, který sem kdy vykouřil.

Fixhiml, kterej čert mě sem vlastně nes! Kdybych jen nebyl takovej libovej haur! Každý byl z tý vejšky podělanej až za ušima a já s nima. Jenomže vždycky v takovýhle chvíli najednou s úžasem poslouchám, jak mluvím a kecám, rostou mi ramena a nechci vlastně a - ale ve mně tohle je.

Ilustrace: Martin Beneš ©

Vždycky je to stejný. Prostě se seberu a udělám to, já zkrátka musím. Najednou se vidím, jak shazuju bettla, du ke skále a zvedám nohu. Podívám se nahoru a v tý chvíli se mi zatají dech. Někde nahoře pod modrou oblohou prosvítají mezi skálama a borovicema bílý mraky. Zatnu zuby a lezu.

Takže tady teď ležím zkroucenej jako paragraf, noha přimáčknutá tím zatraceným vývratem je tutově v tahu, polykám slzy vzteku a bolesti, a jestli něco vím úplně bezpečně, je to jen fakt, že se stmívá, že sem slez tou druhou stranou a šel tam rovnou. Cigára jsou dole v campu v bettlu. Potím se bolestí a tiše kleju.

Je to jak zakletý.

Musím to zkusit jinak. Šmátrám kolem sebe v nastávajícím šeru, až nahmátnu suchou větev a zkusím zapáčit nad tou skoro už mrtvou nohou. De to ztěžka, vzpírám se vleže tou zdravou a oběma rukama bejčím, až mi leze voko z důlku. To druhý mám zavřený už vod začátku. A šrám přes celou hubu.

Ksakru, nejde to. Ležím a odpočívám, mám na sebe vztek, a ten vztek mi právě dodává sílu. Konečně sem se na to pořádně naštvál, zabral jednou rukou za větev vývratu, druhou za tu páku, dal do toho všechno, co ve mně ještě zbylo - a noha povolila.

Chvilku jsem ztratil vědomí. Pak poznenáhlu začínám cítit pronikavou bolest v kotníku, jak noha přicházela k sobě. Ale to už bylo fajn. Sundám šátek, zařvu bolestí, když sem ho co ponejpevnějš utáh kolem nártu, vytrhnu tu suchou větev zpod vývratu a pomalu po ní šplhám nahoru do polohy normálně stojícího čundráka.

Teď mi zbejvalo vlastně to nejhorší - dostat se co možná nejdřív dolů na camp a počkat na kluky, aby mě vodnesli do vesnice. Tma byla jak v ranci, v září to se světlem v noci večer není už takový. Ale nahoře ve větvích to ještě trochu mihotalo, snad to nějak dokážu.

Pomalu se šourám na druhou stranu tý skály, kde to je přece jen mírnější. Každou chvíli sem na zemi a jednou sem se skutálel aspoň vo pět metrů, ztratil ten klacek a tak se praštil do hlavy, že byl najednou kolem mě jas jak v poledne. Konečně jsem dolez na tu pěšinu dole, chvíli voddách a pak asi po hodině dolez kolem skály na camp.

Eště vím, že jsem se pokoušel rozepnout přezky na něčí usárně, abych vydoloval spacák, protože se do mně dala hromská zima, třásl to se mnou jako se starým dědkem. Pak všechno zhaslo, viděl sem kola a hvězdy, šumění vodopádu a slyšel hru na brač, někdo se mnou

pravidelně houpal, cítil sem, že chrčím, tma jak v ranci, blesk a najednou měkká, teplá ruka na můj tváři. Chtěl sem něco říct, ale zase byla tma a pak už nic, vůbec nic.

No, probudil sem se v nemocnici, nemoh se ani hnout a sestra se tak nějak divně usmívala.

Bože, jak mně se chtělo kouřit! A to už sem teda asi byl zdravěj.

Podívám se kolem, do vokna pere slunce, pod voknem moje sbalená usárna, jen ji nahodit a vypadnout.

"To máme dneska pěkný počasí, co?" povídám sestře a huba mi slouží jako dřív, jak pozoruju. Zkousím se posadit a docela to de. Sestra šuká kolem a jako bych byl vzduch.

"Jářku, docela pěkně ten pucejř pálí, ne?" zkousím to znova.

Nasazuju úsměv pro zarputilý krásky a vtom se sestra ke mně votočí a povídá jakoby nic:

"Jo, to je, ale mrzne, jen praští!"

Trochu mi zamrz ten nevodolatelnej úsměv, jak sem na ni vyvalil voči.

"Mrzne?" vyhrknu nevěřičně.

"No, a co by ne? Osmadvacet stupňů," povídá ta hezká sestra a dál šuká po pokoji.

Někde to ve mně zaharašilo. Slyšel jsem cvakání mozkovejch buněk, šepot spínačů na myšlenkovejch spojích a najednou se to ve vteřině zformulovalo do takový vobyčejný věty:

"Poslyšte, sestro, kolikátýho pak to dneska máme?"

"Šestnáctýho. Proč?" Otočila ke mně svou hezkou tvářičku a já pro jistotu nechal zase to svoje tílko klesnout, abych to drobet promyslel. Vopru voči vo strop a počítám. Tak to máme, to bysme teda měli? jo, to by vycházelo.

A najednou se vymrštím a zařvu bolestí, jak se praštím do lokte.

"Kterej měsíc?" vyhrknu a vím přesně, co přijde.

"No, prosinec! Za čtyři dny vás pustíme na vánoce domů."

Klid, říkal jsem si v duchu pomalu, jak si zase lehám. Klid, kamaráde, třeba to nejní tak horký, jak to vypadá. Já přece jel s klukama desátýho září v pátek na starej camp. Támhle leží usárna, spad na tebe vývrat, seš ve špitále, sestra má ráda legraci. Fajn.

Tak se zas posadím, nasadím ležerní kukuč a jako bych se v duchu protahoval, povídám saněmi "Ale to je děsně dobře, sestro, že mě na ty vánoce pustíte domů. Hospodyně by mi asi těžko schovávala kosti od večere. Já jsem totiž pes. Ha!"

Nevím, jak by to se mnou bylo dopadlo, kdyby se neotevřely dveře. Sestra zasunula tu větu, co se jí drala ven, zase zpátky, a bylo to asi dlouhá věta s mnoha různějma slovama, protože tou prací celá zrudla. Vyšla důstojně ven a dveře zavřel mladej doktor. Přitáh si židli, zachrchlal, zved mi víčko a povídá: "Tak co, jak se máme?"

"Vypadá to, že ste tady na mě pěkně vysazený" já na to. A koukám mu rovnou do zelenejch vočí.

Eště tohle!

"Podívej, kamaráde," sed si pohodlně ten doktor a ruce založil na prsou, jak to umějí jenom doktoři.

I tu hlavu sklonil stranou.

A pak mi to všechno vysypal. Mluvil vážně, polohlasem, dlouho a nakonec mi dal cigaretu.

Musel jsem asi vypadat hodně bledě, když mi dovolil kouřit na posteli.

Našli mě před třemi dny ležet k ránu v tomhle pokoji, na týhle posteli, s perfektně poskytnutou první pomocí, ale v bezvědomí. Hodili mě do pucu a dneska sem se probral. Kdo mě přines?

Kde sem byl ty tři měsíce? Pokrčení ramen.

"Tak dobře pane doktore. Dejte mi prosím vás tužku a papír." Napsal jsem telegram Davymu, aby hned přišel.

A čekám.

Pokulhávám po pokoji, vyhlížím z vokna, něco se mi na tom všem nezdá, ale pořád nevím co. Do večera nikdo nepřišel. Druhej den už sem to rozchodil po chodbě, čekám, kdy se zařehní Davy, nic. Nic, sakra, nic.

Copak sem se zbláznil?

V deset hodin dopoledne třetí den se otevřou dveře a v nich stojí Davy, Pako a Šmírák.

"Co je s tebou, vole?" zahuláká pochopitelně Pako, a tak se svezu z postele, nasadím kalodont a rveme si packy.

"Pěkný kamarádi," utrousím ledabyle.

"Co děláš, prosím tě?" zařve Pako.

"Zdejchneš se jak pára a nedáš ani vědět, kam se stěhuješ?"

"Co?" zařvu pro změnu zase já. "Stěhuješ?"

Tak sme si to zase pěkně vypovídali. Vo ten weekend sem s nima vůbec nebyl. Ale né, nebyli na

starým campu. Údolí přece leží úplně na jinou stranu a vo šedesát kiláků dál. Neví, kde sem byl. Prostě sem nepřišel. Když sem se potom neobjevoval, mysleli si, že sem se odstěhoval.

Mlčky ukážu na svou usárnu. Krčení ramen. Kdy přijdeš? Tak ahoj. Jo. Tak ahoj.

Nějakej brouk mi pořád vrtal v hlavě.

Druhej den mě pustili. Vyjdu před špitál, strčím ruce do kapes a loudám se neznámým městem.

Kouknu se na plakát, ale vůbec mě to už nepřekvapuje. "Spolek dobrovolných hasičů v Kardanově Řečici vás zve?" v životě sem tady nebyl.

Mý rodný město se choulí k horám čtyřistadvacet kilometrů severněji.

V hlavě mám zase toho brouka.

Loudavým krokem táhnu městem na výpadovku.

Je to jak zakletý.

*Ukázka je z právě vyšlé knihy povídek Wabiho Ryvolý **Prokletá vůně hor***
*Ilustrace: **Martin Beneš***